

EGLUTĒ

1969 rugsējis

▲ eglutė ▲

1969 rugsėjis

TURINYS

3. KIŠKIS GRYBAUTOJAS, B. Pūkelevičiūtė
4. ŽVAIGŽDĖ IR ŽIBUTĖ, B. Pūkelevičiūtė
5. VASARĖLĖS SNIEGAS, B. Pūkelevičiūtė
6. AR TIKTAI PASAKA?, A. Baronas
13. Į MOKYKLĄ, J. Minelga
14. KELIONĖ Į ERDVES, J. Minelga
16. KARLĖ SVEČIUOSE, N. Jankutė
27. PUPUČIO LAIŠKAS
28. ŠĖRĖM ŽIRGUS GARDINE — daina
29. PAŠTO KIŠKIAI — daina
30. PUPUČIO LAIŠKU DĖŽUTĖ
32. PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- P. Jurkus — viršelis
A. Veselka — 3, 4, 5, 13, 14, 15
A. Balukas — 6, 7, 8, 11, 12, 16, 17, 19
21, 23, 25, 26

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

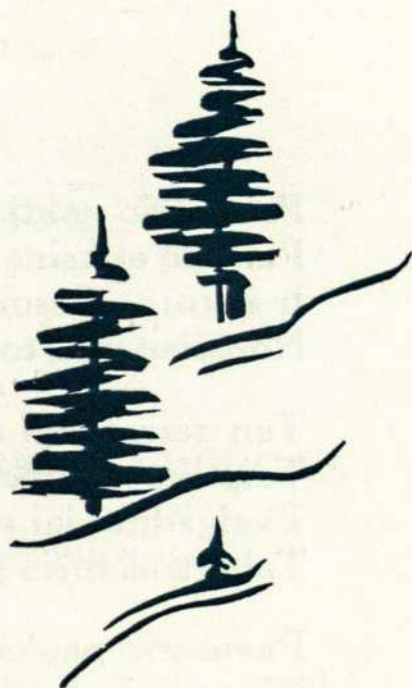
“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

KIŠKIS GRYBAUTOJAS

Birutė Pūkelevičiūtė

Eina kiškis į Alytų,
Baravykus neša du.
Sako, gausiu pusę lito,
Nusipirksiu sau ledų.

Oi, kad kiltų, oi, kad lytų
Debesėlis vakarų!
Kad krepšelin šimtą litų
Man prilytų sidabru...

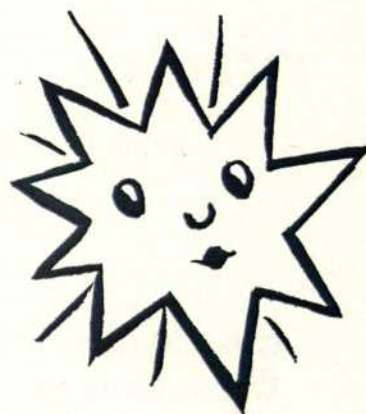
Aš nueičiau į Alytų,
Nusipirkčiau namelius —
Su langinėm ir gėlytėm,
Su raudonu stogeliu.

Bet gerai ir baravykai,
Kai žolytėj jų randu:
Prisirinkęs jų už dyką,
Sau nusiperku ledų.

ŽVAIGŽDĖ IR ŽIBUTĖ

Birutė Pūkelevičiūtė

Pavasario naktį žibutė kukli
Pamatė auksinę žvaigždutę
Ir sako: — Sesute, kokia tu daili!
Norėčiau ir aš tokia būti...

Tau gera žibėti aukštai danguje,
Taip liūdna sniege man žydėti...
Žvaigždutė jai sako: — Sesute, deja!
Tai tau aš turiu pavydėti.

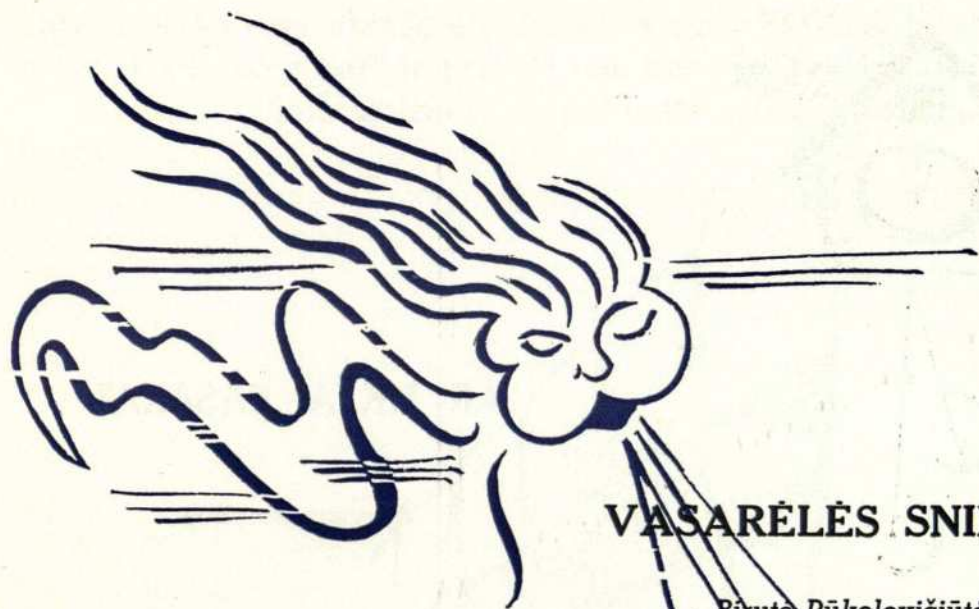

Pavasario paukščiai linksmi tau giedos,
Pirmoji, žydroji gėlele!
Žvaigždė nežydės niekados, niekados —
Jos niekas nuskinti negali.

Žibėti iš tolo — tai mano dalia;
Ne vaiko širdy ir rankutėj.
Mane ir vadina tiktai žvaigždele,
Nes žemėje žiba... žibutės.

VASARĒLĒS SNIEGAS

Rixute Pūkelevičiūtė

Kas nematė, neregėjo
Vasarėlės sniego,
Pažiūrėkit, kaip be vėjo
Debesėlis miega.

Snigo sodan visą rytą
Obelų žiedeliais
Ir apsnigo, ir apkrito
Vasarėlės kelią.

Baltas baltas pienės pūkas,
Kaip balčiausia snaigė;
Baltas baltas pievų rūkas,
Kai dienele baigias.

Bet jei žaisdamas vėjelis
Pakeliui prabėga,
Jis nusineša pro šalį
Vasarėlės sniegą...

AR TIKTAI PASAKA?

Aloyzas Baronas

Gintuko mamytė kartą jam papasakojo, kaip ji vaidino poeto Kazio Binkio dramoje „Atžalyne“. Ten nekaltai apkaltintas berniukas prisiėmė kaltę ir buvo išvartytas iš mokyklos. Vėliau paaiškėjo, kad jis pinigų nepaėmė, nes mokytojas juos surado užkritusius už apsiausto pamušalo. Nors viskas gerai baigėsi, bet Gintukui buvo gaila to berniuko vaidinime. Jis nenorėjo tikėti, kad taip galėjo atsitikti.

— Tai tik pasaka, ar ne mamyte? Juk taip iš tikro nebuvo...

— Žinoma, kad pasaka — rašytojas sugalvojo. Bet gyvenime pasitaiko, kad žmogus nekaltai apkaltinamas. Gerai, jei viskas paaiškėja, nors ne visad taip gražiai pasibaigia.

Visą dieną Gintukas prisiminė tą vaidinimą, net vakare atsigulęs pagalvojo apie nekaltai įtartą berniuką. Bet sekančią dieną jis visa tai užmiršo.

Ėjo vasara. Prasidėjo mokslo metai. Buvo graži, saulėta rudens diena, kai Gintukas, grįžęs iš mokyklos, lankėsi kieme. Jis statė pilis smėlio duobėj su mažuoju broliuku ir važinėjo dviračiu, šaligatviu, netoli namų. Atėjo pažaisti ir kaimyno berniukai ne lietuviai, Gintuko klasės draugai. Skippy, Jim ir Gintas su-

galvojo užkabinti užrašą ant Ginto tvoros. Pasiėmę lentgalį parašė: "Grils keep out" ir prikėlė ten, kur visi gerai matytų.

— Gintai, kam ta lenta? — paklausė tėtis, iškišęs galvą pro langą.

— Čia parašyta, kad mergaitėms negalima į kiemą eiti. Ginto tėtis liepė lentą nuimti:

— Pirmas dalykas, kad negražu taip rašyti, o antras — žodį "girls" klaidingai užrašėt.

Berniukai nenorėjo nuplėšti užrašo, bet kadangi jame buvo klaida, nenorėjo ir kad mergaitės iš jų juoktųsi. Nuėmę lentą, numetė prie kitų nereikalingų lentų už garažą.

Po vakarienės dar buvo šviesu. Kieno medžiai vėjely šlamėjo, o gatvėje prie namų šnekučiavosi žmonės. Vieni kalbėjosi itališkai, kiti lietuviškai, o dar kiti angliškai. Prie mokyklos vaikai mėtė kamuolį. Gintukas su Sauliuku ir mamyte nuėjo pas močiutę, gi tėtis pasiliko namie ir skaitė laikraštį apie karą. Suskambėjo telefonas — skambino Gintuko mokytoja, seselė.

— Ar Gintas namuose? — paklausė ji.

— Ne, jo nėra, — atsakė truputį išsigandęs tėtis. — Ar kas atsitiko?

— Aš jam daviau voką nunešti seselei vedėjai. Ten buvo draudimas ir pinigai. Sesele Aurelija to voko neranda.

— Tai žioplas vaikas, — tarė Gintuko tėtis, nežinodamas nė ką sakyti.

— Jis ne žioplas, jis gudrus berniukas, todėl aš jį ir pasiunčiau, — atsakė seselė, — bet seselė Aurelija voko neranda ir nprisimena, kad Gintas jį būtų atnešęs...

— Gerai, aš Ginto paklausiu, kaip ten buvo ir Jums paskambinsiu.

— Gal geriau skambinkit Seselei Aurelijai. Ji tuos draudimo pinigų turi išsiųsti.

Tėtis susirūpinęs tuoj Sauliuką, mamytę ir Gintą telefonu pakvietė namo. Jiems grįžus, papasakojo, ką seselė sakė.

— Bet aš nunešiau, tikrai nunešiau, — gynėsi Gintukas.

— Kaip ten buvo? Papasakok viską, kas atsitiko, — reikalavo tėtis.

— Seselė padavė voką ir prašė nunešti Seselei Aurelijai. Aš nunešiau, o ji paėmė ir padėjo ant stalo. Tada į klasę įėjo kita ponija.

— Ar mokytoja? — paklausė tėtis.

— Ne, sekretorė.

— O ką tada darei? — paklausė mama.

— Grįžau atgal į savo klasę.

— Bet to voko dabar neranda...

— Gal susimaišė tarp knygų... Aš jį nunešiau, tikrai nunešiau, — kone verdamas teisinosi Gintukas.

— Jei neras, Gintas gaus lupt! Gintas gaus lupt! — išdykavo Sauliukas.

— Sauliuk, negalima taip, — subarė mamytė. — Čia labai nemalonius dalykus! Bet aš tikiu, kad Gintukas nunešė. Paskambinsiu seselei Aurelijai.

Jau buvo gana vėlu, nors gatvėje dar lakstė vaikai. Bažnyčios laikrodys mušė valandas. Seselės Aurelijos ilgai ieškojo, nes mamytė vis laukė ir laukė prie telefono. Sulaukus, papasakojo, ką Gintukas buvo sakęs.

— Aš tikrai neprisimenu, kad Gintas būtų voką atnešęs, — kalbėjo vedėja. — Bet sekretorė tikrai buvo užėjusi... Na, gal kur nors surasiu. Tikėkimės, kad viskas bus gerai.

Sekantį rytą Gintukas linksmas nuėjo į mokyklą. Pamokas jis buvo paruošęs, o voką tikrai seselės bus suradusios. Tad, nebuvo ko rūpintis.

Bet Gintukui vos įėjus į kiemą, jį pakvietė į raštinę. Pradėjo vėl iš naujo klausinėti, nes vokas neatsirado. Gintukas jaudinosi, bet vėl viską pakartojo.

— Jūs paėmėt voką, padėjot ant stalo. Tada atėjo ponias ir Jūs sakėt, kad aš galiu eiti.

— Galėjo voką kas nors nuo stalo paimti, — mąstydamas kalbėjo Sesele Aurelija. — Galėjo ir netyčia, praeinant numest... Bet aš tikrai neatsimenu, kad man ji būtų davęs...

Gintuko mokytoja paėmė jį už rankos ir nuvedė į Sesele Aurelijos klasę. Jis suprato, kad juo netikėjo ir jam buvo labai skaudu.

— Ar jūs vakar matėt šį berniuką ateinant į klasę su voku?
— paklausė mokytoja sėdinčių vaikų.

Tie kraipė galvas. Neprisiminė.

— Bet aš buvau! Tikrai buvau — tuoj po pietų, — aiškinosi Gintas, bandydamas nuryti guzą gerklėje.

Staiga atsistojo dvi mergytės, kurios prisiminė atsitikimą.

— Mes prisimenam. Tai buvo po pietų pertraukos. Dar ne visi vaikai buvo suėję į klasę. Gintas padavė voką seselei Aurelijai, tada atėjo sekretorė ir Gintas išėjo.

Gintas labai nudžiugo, kad kas nors prisiminė. Jo nieko daugiau nebeklausė ir jis grįžo į savo klasę.

Kai jis parėjo namo pietų, mamytė tuoj pasiteiravo:

— Ar rado pinigų?

— Nežinau, bet dvi mergaitės seselės Aurelijos klasėje prisiminė, kaip aš tą voką atnešiau...

Mama daug nebeklausinėjo. Ji pradėjo kalbėti apie kitus dalykus, nes Gintukas vos vos sulaikė ašaras.

Grįžęs iš darbo, tėtis Gintuką pasikvietė:

— Kaip su tuo voku?

Gintas vėl papasakojo, kas ryte mokykloje įvyko.

— Matai, kaip gerai, kad tos mergaitės paliudijo, jog ten buvai. O aną kartą atsimeni koki nedraugišką užrašą ant tvoros kabinai! Rytoj būk džentelmenas ir gražiai mergaitėms padėkok!

Sekančią dieną Gintuko mokykloje neklausinėjo. Nei namie, nei mokykloje niekas apie voką visą savaitę nebekalbėjo. Bet Gintukas vis apie tai galvojo ir prisiminė mamytės pasakotą vaidinimą. Jis jautėsi vienišas ir nesuprastas, nors tėveliai jo nekaltino ir mokytojos neužsiminė.

**Kas tau labiausiai patiko
rugsėjo "Eglutėje"?
Apibrėžk pieštuku ir atsiųsk.**

3. KIŠKIS GRYBAUTOJAS, B. Pūkelevičiūtė
4. ŽVAIGŽDĖ IR ŽIBUTĖ, B. Pūkelevičiūtė
5. VASARĖLĖS SNIEGAS, B. Pūkelevičiūtė
6. AR TIKTAI PASAKA?, A. Baronas
13. Į MOKYKLĄ, J. Minelga
14. KELIONĖ Į ERDVES, J. Minelga
16. KARLĖ SVEČIUOSE, N. Jankutė
27. PUPUČIO LAIŠKAS
28. ŠERĖM ŽIRGUS GARDINE — daina
29. PAŠTO KIŠKIAI — daina
30. PUPUČIO LAIŠKŲ DĖŽUTĖ
32. PAVEIKSLŲ PARODA

Vardas, pavardė

Antrašas

mokykla skyrius

**EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Conn. 06260**

Mokyklos tėvų dienoj Gintuko mamytė nuėjo pasikalbėti su jo mokytoja. Paklausė ir apie dingusį voką.

— O, atsiprašau, kad Jums nepaskambinau! Sesele Aurelija vakar voką surado knygoje. Rodos visas buvo pervertusi pirmiau ir nematė. Ačiū Dievui, kad pagaliau paašškėjo! Visiems buvo tiek nemalonumo.

Namuose mamytė papasakojo Gintukui linksmą žinią.

— Aš žinojau, kad kur nors turėjo būti! — džiaugėsi Gintas.

— Matai, viskas gražiai pasibaigė, kaip “Atžalyne”, — pridėjo mamytė.

Gintukas linktelėjo galva ir pagalvojo, kad, jei kas nors vaidins “Atžalyną”, būtinai nueis pažiūrėti. Dabar jis žinojo, kad tai ne vien pasaka...

Į MOKYKLĄ

Jonas Minelga

**Nei dieneelės
Nebelaukiam,
Į mokyklą
Smagūs traukiam.
Šimtas Rūtų, du — Vytukų,
O Gintukų kiek šimtukų?**

**Mūsų gatvė
Tai ne kelias,
Kur ant batų
Purvas velias.
Lenktyniaujam — būtut matę
Bėgant Liną ir Jūratę!**

**Nepralensit
Niekad, niekad,
Jei jau myliom
Atsiliekat!
Griuvom, kėlėm, bėgom, ėjom —
Vyrai mūrai, mes laimėjom!**

KELIONĖ Į ERDVES

Jonas Minelga

— Astronautu būsiu!
Kartą sau tariau.
Raketėlę eiklį
Pats pasidariau.

Sesės ir broliukai
Apsupa ratu.
Puoškis, Audronėle,
Skrisime kartu!

Kylame — žemelė
Dingsta iš akių,
Nematyt jau Vilniaus,
Kauno nei Šakių.

Žvalgosi Aušrinė
Nuo dangaus skliautų,
Gal ji pasiilgo
Nemuno krantų?

Paukščių Takas žėri —
Veda į erdves.
Į tėvų namelį
Mus jis vėl parves.

Raketa skrajūnė
Neria vis aukščiau.
Vyrai, jau Neptūno
Pilį pamačiau!

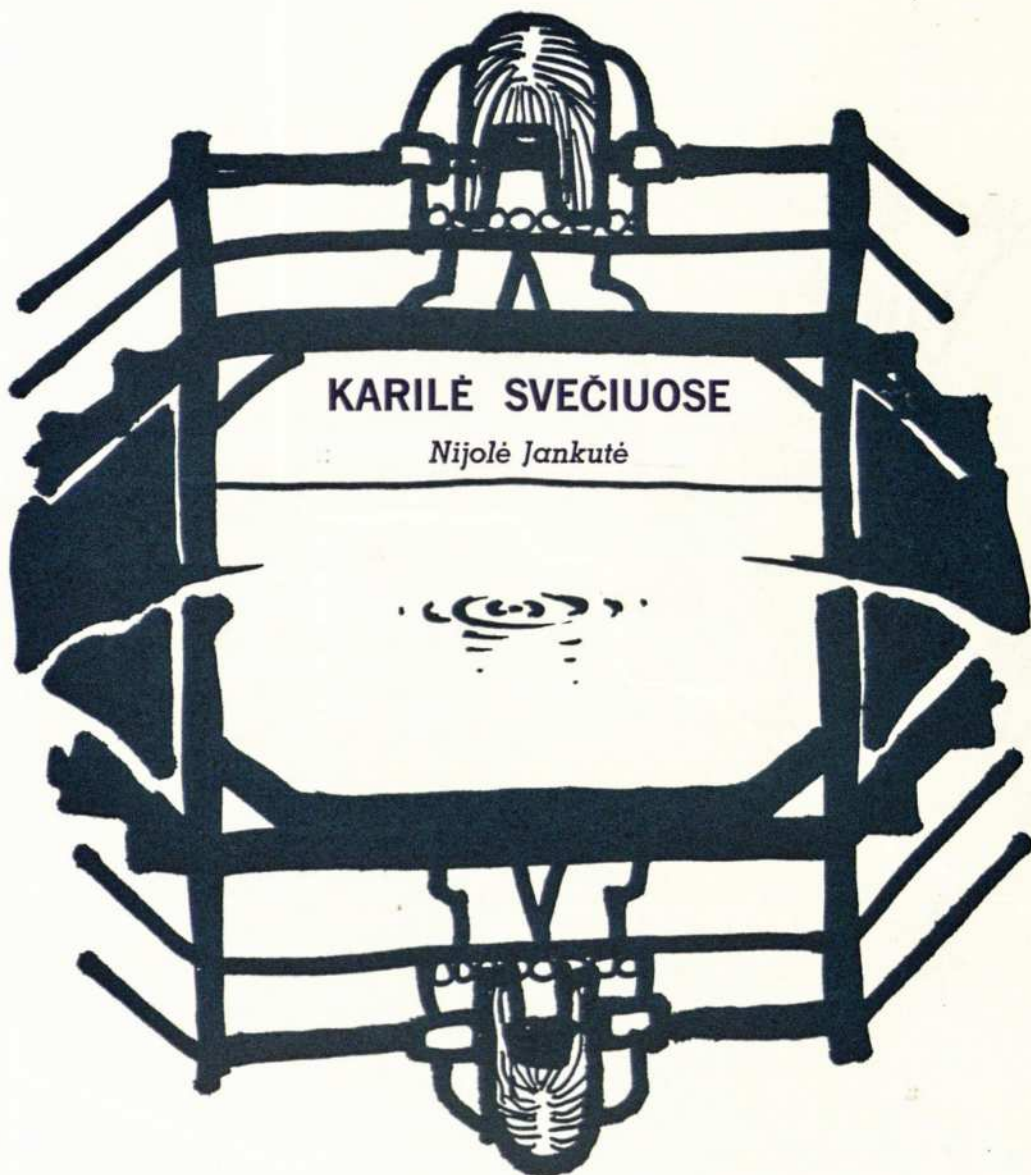
Grigo Ratai dunda
Marso kryptimi.
Ko, saulyt, gesinti
Žvakeles imi?

Meteorais lyja,
Ne lietaus lašais.
Na, tegu — skrajokim
Žemės pranašais!

Dar ilgai, Sietyne,
Negesink šviesų,
Kol prisegsiu žvaigždę
Sesei prie kasų!

Sveikas, mėnulėli!
Ko, sakyk, dairais,
Kai miegučio eina
Saulė vakarais?

Maža mergytė Karilė sėdėjo ant lieptuko ir žiūrėjo į vandenį. Vanduo buvo toks žaliai rudas kaip klevinio sirupo butelis ir jame nieko daugiau nesimatė, tik — kita Karilė. Karilė ant lieptuko smalsiai žiūrėjo į Karilę vandeny ir išdarinėjo minas. Ji išpūtė žandus lyg burbulus, vandeninė Karilė taip pat; ji papurtė galvą, net gumutėmis suveržtos kasytės - uodegytės sumataravo, ir ana Karilė taip pat. Ji susiraukė, anoji — irgi.

— Mėgdžionė - beždžionė! — supykusi šūktelėjo Karilė ir iškišo liežuvį. O ta vandens mergytė, ta begėdė, ėmė ir kyštelėjo liežuvį taip pat.

Bet dabar Karilė ant liepto nusijuokė. Kas iš to, kad Karilė vandenyje mėgdžiojosi. Ji negalėjo kalbėti! Ji tik žiopčiojo kaip žuvis ir — nė garso. Nei menkiausio “chi-chi-chi”, nei “labas”, nei “tra-lia-lia”...

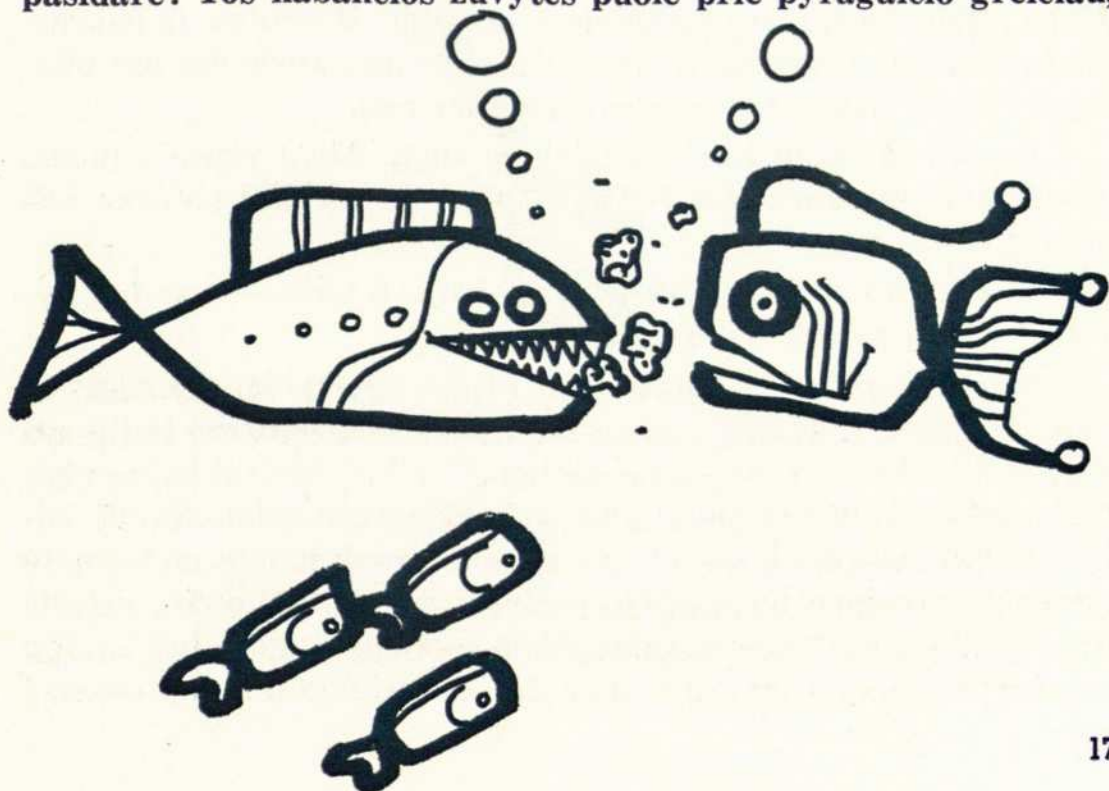
Karilė ant liepto ištiesė rankutę ir grybštelėjo atspindžio Karilės nosį. Grybštelėjo ir spygtelėjo, nes... kažkas šiurkštus ir greitas čiupo jos pirštuką!

— Ai! — kratė Karilė ranką. Vandenyje kitos Karilės nebuvo. Ten tik vienas kitame sukosi ratukai ir šmižinėjo kažkokie šešėliai.

Karilė buvo drąsi mergytė. Savo kambarėlyje ji jau užmigdavo be lemputės ir galėjo ant delno pasidėti slieką! Taigi ir dabar ji šūktelėjo tik mažiuką, negarsų “ai” ir pas mamą nebėgo. Gerai išplėtusi akytes, ji vėl žvelgė vandenin. Dabar ten matėsi būrys žuvyčių. Jos buvo tokios plokščios, taškuotais šonais ir visai neplaukiojo. Žuvytės kabojo vandeny lyg pripūsti balionėliai ir išsprogusiom akim žiūrėjo tiesiai į Karilę.

— Ar žuvytė mano pirštuką čiupo? — galvojo Karilė, — kažin kuri? Tur būt, ta didžiausia...

Karilė pasilenkė iš arčiau pažiūrėti ir... pliumpt! Ne, ne Karile! Tik jos pyragaitis iš kišenuko, pliumpt į vandenį. Vajė, kas pasidarė! Tos kabančios žuvytės puolė prie pyragaičio greičiau,

negu Karilė galėjo pasakyti "viens". Sutrupino žuvytės tą pyragaitį į šimtą trupinėlių ir visus prarijo. Tik žiobt-žiobt burnytės, pliaukšt-pliaukšt uodegėlės ir pyragaičio nebėr. O žuvytės vėl, lyg niekur nieko, kabo sau vandeny ir spokso į Karilę.

— Duok daugiau! — prašo jų blizgančios akytės.

— Vaaaalgyt! — žiobčiojo apskritos burnytės.

Ir Karilė risčia pas mamą į virtuvę.

— Mamutyte! Žuvytės nori vakarienės! — sušuko ji, vos duris pravėrusi, — duok pyragaičių! Prašau!

— Kam pyragaičių. Žuvytės valgys ir duonele, — atsakė jai mama ir padavė didelę riekę.

Viens-du-trys — Karilė vėl ant liepto. Dun-dun-dun sudundėjo liepto lentos nuo skubių mergytės žingsnelių, ir žuvytės išsislapstė.

— Grįžkit, grįžkit, kvailutės! — prie vandens prisilenkusi šaukė Karilė, — aš jums atnešiau vakarienės! Ir ėmė trupinti duoną.

Žuvytės greitai grįžo. Kaip gi negriš, taip gražiai prašomos! Kaip gi negriš, tokiai skaniai vakarienei! Iš tikrųjų ir buvo pats vakarienės laikas. Saulutė geltona, geltona kaip didžiulis pienės žiedas ritosi vis žemyn į mišką anapus ežero. Nuo jos viskas staiga pageltonavo tartum kiaušiniene apipilta: ir lieptas, ir pakraščio vanduo su žuvytėmis, ir net didelis akmuo, kuris čia pat pūpsėjo iš ežero iškišęs tik savo raudoną pakaušį.

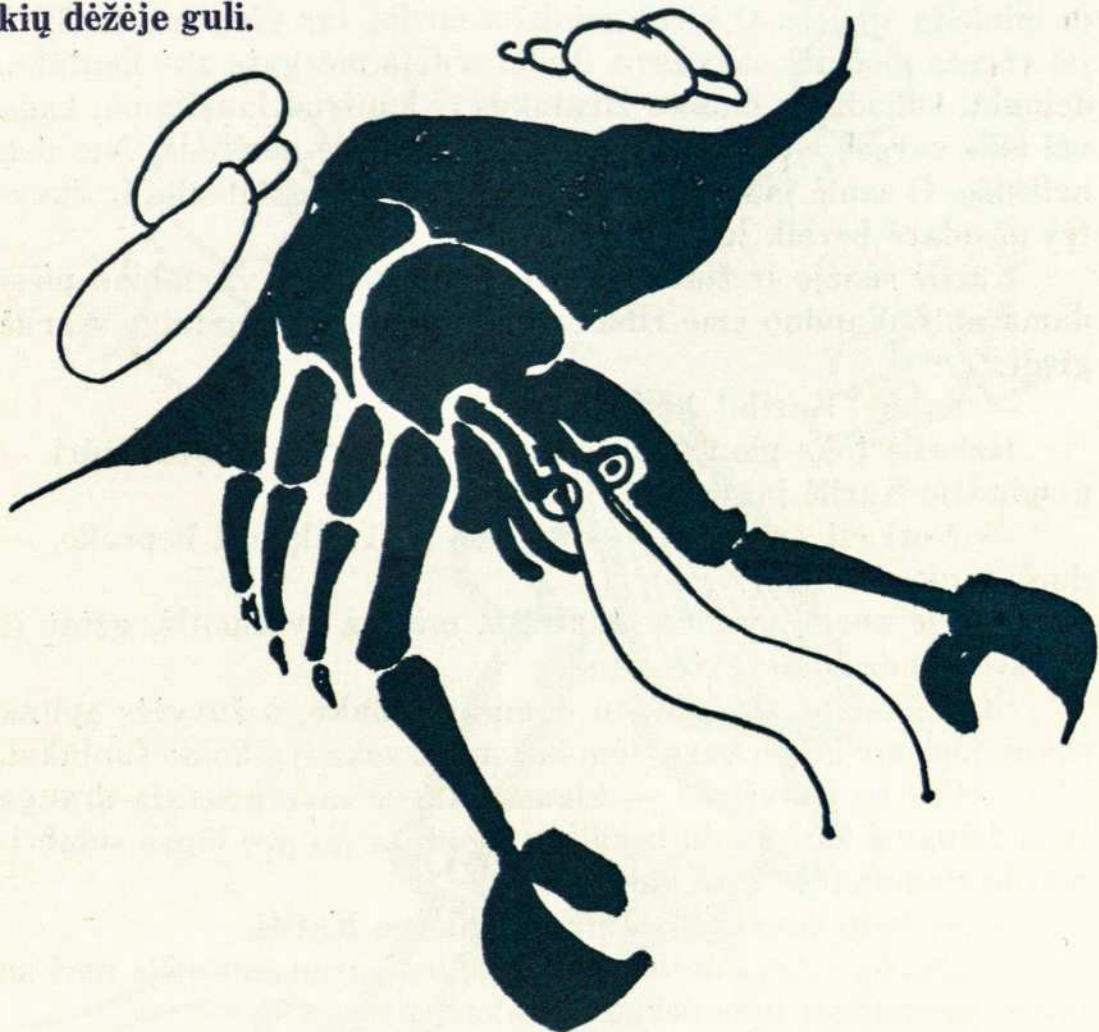
Po tuo akmeniu Karilė pastebėjo angą. Anga vėpsojo juoda, apvali, irgi tartum kokia burna. Aplink ją švelniai pleveno žali maurų siūlai.

— Durelės su užuolaidom! — galvojo Karilė, — kas ten gyvena? Kokia žuvis? Žuvų karalienė?

Mergytė patogiau įsitaisė ant liepto, apsikabino keliukus ir ėmė žiūrėti. Gal kas išlīs iš tos angos, o gal grįš namo ir ilīs atgal? Bet niekas nei įlindo, nei išlindo. Tik žuvytės vėl kabo lyg balioniukai, kantriai laukdamos sekančio trupinėlio. Karilė suvoliojo duonos gabaliuką į kietą apvalų žirnelį ir, pliumpt, įmetė vandenin. To žirnelio nespėjo pačiuoti nė viena žuvytė, nes jis nugrimzdo tiesiai prie raudongalvio akmens angos. Ir... staiga prasiskyrė žalsvos maurų užuolaidos ir... išlindo du rudi ūsai!

— Kieno tie ūsai! Kieno tokie ilgi ūsai? — galvojo susijaudinusi Karilė.

Pamažu, ak kaip pamažu, lindo lauk virpėdami ūsai. Pagaliau už jų pasirodė smaila galvutė su mažytėmis akytėmis ir — Karilės nugara net pagaugai nubėgo — dvi kojos-nekojos, žirklys-nežirklys... Tokie, na, lyg ir sraigėlių veržtuvai, kur tėtis įrankių dėžėje guli.

Jau Karilė norėjo pakilt ir bėgt pas mamą, bet buvo baissiausiausia įdomu, kaip gi atrodo visa toji baidyklė, todėl mergytė paliko sėdėti. Ir nejudėti. Ir beveik nekvėpuoti!

O baidyklė pamažėli lindo pro savo duris. Už tų žirklių-veržtuvų pasirodė eilė mažyčių kojyčių, o ant nugaros toks rudas kiautas. Mažosios kojytės greit pačiupo duonos žirnelį, sugrūdo kažkur po pilvu, ir visa baidyklė įlindo atgal. Tik ilgieji ūsai bekypojo.

Baidyklė buvo alkana! Vargšė baidyklė! Karilė greit sumai-
gė antrą duonos žirnelį ir vėl, pliump, netoli angos. Bet ši kartą
žuvytės buvo greitesnės: čiupo trupinį ir pabėgo. Baidyklė vos
spėjo tas savo žirkles iškišti, o duonos jau — nė kvapo!

Ir pasidarė Karilei tos nevikrios baidyklės gaila. Per akiplė-
šas žuvis paliks ji be vakarienės... Susigraudino Karilė, nes turė-
jo minkštą širdelę. O kieno minkšta širdis, tas visų gailisi. Taip
jai visada močiutė sakydavo. Todėl sėdėjo mergytė ant lieptuko,
delnuku voliodama duonos žirniukus ir kantriai laukdama, kada
vėl išlis vargšė alkana baidyklė. Bet baidyklė nesirodė. Net ūsų
neiškišo. O saulė jau nusirito už miško, vanduo sutemo, ir žuvy-
tės pasidarė beveik juodos.

Karilė sėdėjo ir žiūrėjo į angą po akmeniu, vis labiau plės-
dama akis. Vanduo ėmė ribuliuoti, ratais suktis... Staiga Karilė
girdi:

— Karile! Karile! Ateik!

Balselis toks plonas, kaip mažos mergytės. Karilė žiūri —
atspindžio Karilė jai mōja iš vandens.

— Nori eit į svečius? — kalbina ji Karilę ant lieptuko, —
duok ranką ir eime!

Karilė nori į svečius. Ji visada mėgsta svečiuotis, užtat ir
padavė vandens mergytei ranką.

Štai eina jos abi geltonu dugno smėliuku, o žuvytės aplink
sukinėjasi, apvaliom burnytėm baksnoja, seka lyg kokie šuniukai.

— Pas ką į svečius? — klausia Karilė savo keistąją draugę
ir nudžiugusi žiūri, kaip bekalbant sprūsta jai pro lūpas sidabri-
niai burbuliukai ir kyla aukštyn.

— Aš kaip žuvytė! — galvoja linksma Karilė.

— Pas ką? Argi nežinai? — atsiliepė draugė. — Jis nori su
tavim susipažinti ir padėkot už vakarienę.

— Baidyklė... su... žirklem? — sumekeno nusigandusi Kari-
lė, — aš... nenoriu... aš... bijau...

— Kvailutė! Tai ne baidyklė. Tai vėžys! — paaiškino jai van-
dens Karilė, — jis visai nepiktas, tik labai nedrąsus. Eikš!

Bet Karilė bijojo. Vėžys! Tai šitaip ta baidyklė vadinasi. Ar
iš tikrųjų vėžys nepiktas? Tai ką jis daro su tomis žirklemis?
Karilei patiko į jį žiūrėt iš tolo, bet lipti į urvą po akmeniu ji vi-
sai nenorėjo...

— Klausyk! — patempė ji draugę už rankos, — mes negalim vėžio aplankyti.

— O kodėl? — nustebo ta.

— Todėl, kad mudvi per didelės ir į jo urvą netilpsim, — nudžiugusi paaiškino Karilė.

— Per didelės? Cha-cha-cha! — nusijuokė draugė, — tik pasižiūrėk į save!

Iš tikrųjų! Tik dabar Karilė pastebėjo, kad ji buvo mažytė. Ir kaip mažytė! Mažesnė net už savo mažiausiąją lėlytę!

— O-o-o! — sudėjavo Karilė, bet draugė jau pritempė ją prie angos po akmeniu ir praskleidė maurų užuolaidas.

— Alio! Alio! — šūktelėjo ji urvan lyg į telefono ragelį, — viešnią atvedžiau!

Šast ir išlindo rudi ūsai! Šast — išlindo žirklys - nežirklys! Šast! Ir pats vėžys sumirkčiojo mažytėm akutėm.

— O kaip malonu! Prašau toliau! — švagždėjo jis užkimusiu balsu, — ak, tokia netikėta viešnelė!

Dabar Karilei vėžys nebeatrodė jau toks baisus. Greičiau nevikrus ir labai susijaudinęs. Jis atbulas sulindo atgal į savo urvą, o abi mergytės įžengė paskui.

Vėžio namuose visai nebuvo tamsu, kaip Karilė įsivaizdavo. Pro maurus veržėsi tokia žalsva mieguista šviesa, kad Karilė net nusižiovavo ir susigėdusi užsidengė burną. Juk nemandagu svečiuose žiovauti! Tuo tarpu šeimininkas, mojuodamas ūsais, švagždėdamas ir stenėdamas, pasodino viešnias į galias baltų geldučių kėdes ir pasiūlė atsigerti iš riestų kriauklyčių. Abi Karilės mandagiai siurbčiojo žalsvą skystimėlį ir klausėsi vėžio. O jis daug kalbėjo! Apie tai, kokios akiplėšiškos yra kaimynės žuvys; kokie nemandagūs kaimynai vėžliai; ir kaip dažnai jis turįs eit gulti be vakarienės...

— Ak, kaip sunku gyventi su tokiais kaimynais! — dūsavo vėžys, ūsais braukdamas sau per akis, — jie ateina nesibeldę, nekviešti ir atima mano trupinėlius!

— Atsimeni, kaip buvo šiandien? Atsimeni? — kreipėsi jis drebančiu balsu į Karilę, — numetei man duonos žirnelį, o tas karosas Mėlynžiaunis ėmė ir prarijo. Ir net neatsiprašė!

— Tai tikrai baisiai nemandagu iš jo pusės! — pasipiktino Karilė. Vėžio skundų beklausant, jos minkšta širdelė tirpo iš gailėsčio, tartum šokoladas.

Staiga mergytė atsiminė, kad voliojo daugiau duonos žirnelių. Kur jie? Ji įkišo rankutę į kišenuką ir — ištraukė pilną saują.

— Pone vėzy! Štai jums lauktuvių! — sušuko nudžiugusi Karilė ir pabėrė trupinius ant plokščio akmenuko.

— Ačiū! Ačiū! — švagždėjo vėžys ir, pagriebęs vieną gabalėlį, tuoj pat prarijo. Ak, kaip jis buvo alkanas, vargšelis...

— O, Karile, tu esi gera mergaitė! — šnekėjo vėžys ir taip mosavo tomis žirklėmis, kad Karilė net atsilošė nusigandusi.

— Atsiprašau! — susigriebė šeimininkas, — aš neįgnybsiu, aš tik norėjau... norėjau pasakyti, kaip esu dėkingas...

Tuo metu kažkas sušlamėjo, sujudo vanduo vėžio kambaryje, ir angą užgriuvo tamsus šešėlis.

— Ai! — spygtelėjo kartu abi Karilės.

— Slėpkitės! — kimiai šūktelėjo vėžys ir atsisėdo ant duonos trupinių.

Mergytės drebėdamos susigūžė kampe.

— Kas čia? — šnabždėjo Karilė savo draugei.

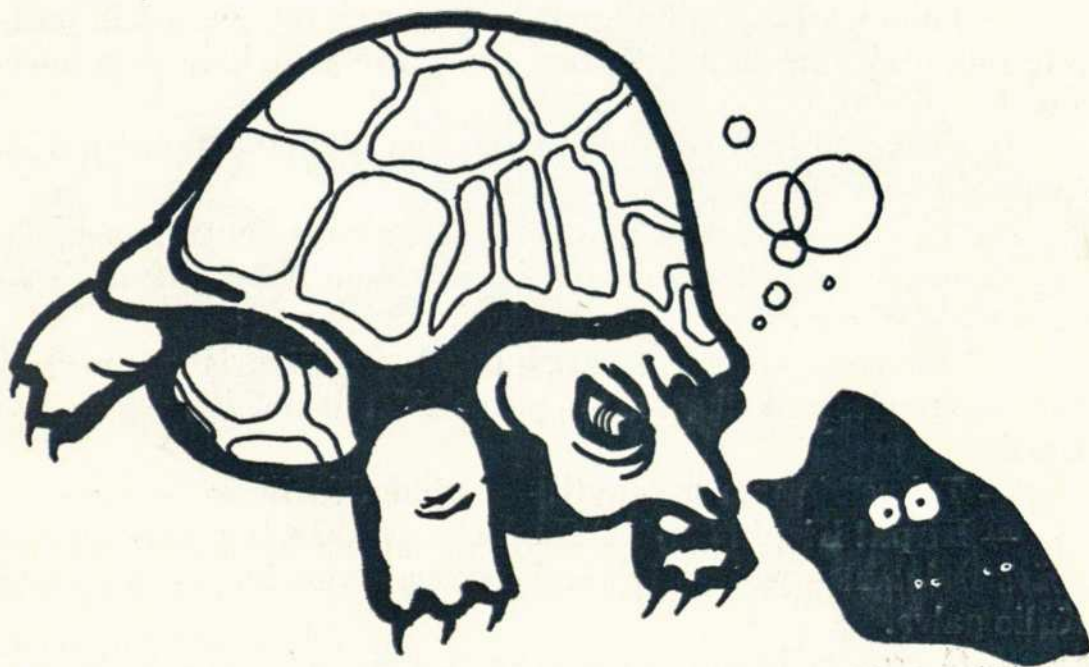
— Nežinau. Greičiausia koks nevalyvas vėžio kaimynas, — atsakė ta.

— Eik sau! Eik sau! — čezėjo tuo tarpu vėžys, iš baimės visai užkimęs.

Bet pro angą jau lindo juoda galva ant ilgo laibo kaklo.

— Gyvatė! — spygtelėjo Karilė.

— Vėžlys Šliumpu-Pliumpu! — spygtelėjo jos draugė.

— Ajajai! — dejavo vėžys, po pilvu slėpdamas duonos trupinius.

— Ha-ha-ha! — storu storutėliu balsu nusikvatojo vėžlys, — kas čia taip skaniai kvepia?

Dabar Karilė pastebėjo, kad vėžlys nebuvo jau taip panašus

į gyvatę: jis turėjo kojas ir lindėjo išpraustas tarp dviejų dubėnėlių tartum sumuštinis tarp duonos riekių.

— Kas čia kvepia? — pakartojo vėžlys ir išsižiojo. Nors jo gerklėje dantų nesimatė, bet žandai buvo kauliniai ir atrodė aštrūs.

— Niekas nekvepia! Niekas! — švagždėjo vėžys, mojuodamas žnyplėmis.

— Nemeluok, kaimynėli! Geriau pasikviesk ir mane skanios vakarienės! — bambėjo vėžlys ir ėmė brautis vidun.

Nusigandusi Karilė užsidengė akis ir... ir nieko. Vėžlys Šliumpu-Pliumpu buvo per storas ir pro vėžio duris nelindo!

— Chi-chi-chi! — prapliupo juoktis atspindžio Karilė, nes ji buvo drąsiausia.

— Cha-cha-cha! — pritarė jai Karilė.

— Ha-ha-ha! — išdriso nusikvatoti ir vėžys.

Bet Šliumpu-Pliumpu buvo labai rimtas ir labai piktas.

— Palaukit jūs, varlių kurkulai! — maurojo jis, — tik pasipurtysiu ir išgriausiu tą netikusią skylę. Žiūrėsiu, kaip tada juoksitės!

Ir vėžlys pasipurtė. Nuo urvelio lubų kliunkt-kliunkt nukrito maži akmenukai.

— Ajajai! — vėl sudejavo vėžys, žnyplėmis dengdamas akis.

— Kodėl jis nieko nedaro? — šnabždėjo Karilė draugei, — su tomis žirklėmis jis galėtų nukirpt vėžliui nosį!

— Jis toks nedrąsus vargšiukas... Greičiausia nė nežino, kam jo žnyplės reikalingos... — pašnabždomis aiškino atspindžio Karilė.

— Tai reikia jam pasakyti! — sujudo Karilė ir —

— Kirpk! Kirpk! Gnybk! Gnybk! — sušuko taip garsiai, kad vėžys išsigandęs pašoko ir visai netyčia kaire žnyple užkabino vėžlio galvą.

— G... g ... gelbėkit! — storai sugargaliavo tas ir sulindo į savo kiautą.

— Kirpk! Gnybk! — rankom plodama vis dar cypė Karilė.

— Kirpk! Gnybk! — kojom trypdama pritarė jai kita Karilė.

Vargšas vėžys buvo taip nugąsdintas, kad visai nebežinojo, ką daryti. Jis tik žvilgčiojo čia į šaukiančias mergytes, čia į susitraukusį vėžlį ir maišė vandenį drebančiom žnyplėm.

— Gnybk! Kirpk! — šaukė jam abi Karilės. — Nebijok! Jis tavęs bijo. Kirsk! Kirsk!

Galų gale vėžys suprato, ką reikia daryti. Išskėtė žnyples, pastatė ūsus ir, iš baimės užsimerkęs, puolė vėžlį.

Ir... vėžlys išsigando. Net galvos iš kiauto neiškišęs, pasitraukė atbulas nuo vėžio durų.

— Begėdis... begėdis! — bambėjo Šliumpu-Pliumpu vėžliodamas tolyn, — neįsileido... vakarienės nepakvietė...

Bet vėžio urvelyje niekas į jį nebekreipė dėmesio. Abi mergytės pakėlė aukštyn kriauklytes su žalsvu gėrimu ir sušuko:

— Tegyvuoja vėžys drąsuolis!

Dar vis labai susijaudinęs, bet patenkintas šeimininkas žemai nusilenkė viešnioms ir, ūsais švelniai braukdamas per savo žnyples, išdidžiai tarė:

— Žinote, brangios viešnelės, nuo dabar niekas man nebeatims vakarienės! Aš nieko nebijau!

— Valio - valio! — uždainavo Karilė.

— Valio-valio! — pritarė atspindžio Karilė.

— Ačiū, viešnelės, ačiū! — lankstėsi šypsodamas vėžys. — O dabar padarykite man tą malonumą ir pavakarieniaukite kartu.

Prašau! — kvietė jis ir iš po pilvo išrideno suplotus duonos žirnelius.

Tokia vakarienė Karilei neatrodė labai skani ir ji galvojo, kaip mandagiai atsisakyti, kai staiga iš aukštai pasigirdo:

— Karile! Karile!

— Mama šaukia! — stryktelėjo nuo vėžio kėdės Karilė. — Pone vėžy, aš turiu bėgti namo. Sudie!

— Kaip gaila! — čezėjo vėžys, ūsais braukdamas Karilei per plaukus, — tu tokia puiki mergytė. Ateik į svečius kitą kartą.

— Ateisiu! Tikrai, — prižadėjo Karilė, — ir atnešiu daug daug skanių trupinėlių.

— Karile! Karile! — šaukė mama ant lieptuko.

— Einu! — atsiliepė mergytė.

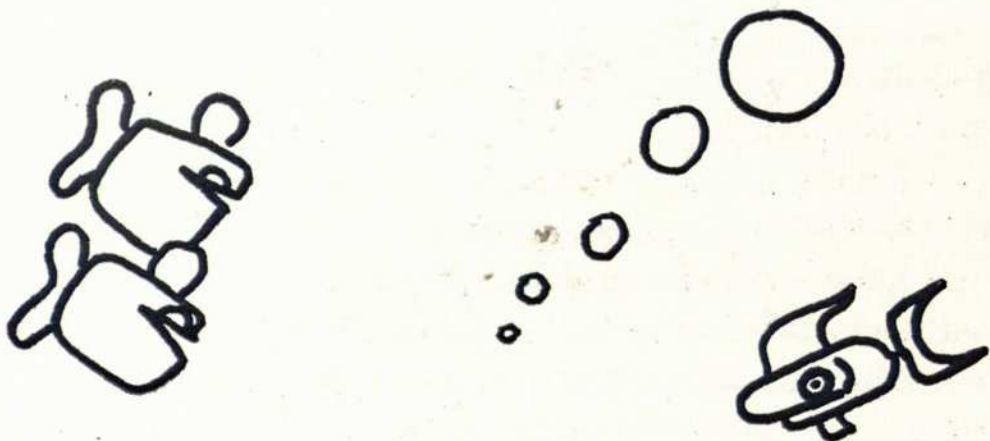
— Palauk, palydėsiu! — pasigavo ją už rankos atspindžio Karilė, ir abi lyg oro burbuliukai pakilo į viršų.

— Karile! — judino mergytę už peties mama. — Vaikeli, tu snaudi! Dar būtum į vandenį įkritusi!

Karilė plačiai atsimerkė. Aukštai virš liepto mirgėjo kelios žvaigždėlės. Ežeras telkšojo tamsus, rašalinis.

— Bet aš buvau vandeny, mama! — ėmė aiškinti Karilė. — Aš buvau svečiuose pas vėžį! Mane ana Karilė nusivedė, — rodė mergytė pirštuku į savo atspindį vandenyje.

— O, mama! Kaip ten buvo įdomu! Tik paklausyk! Ar klausai, mama?

PUPUČIO LAIŠKAS

Brangios draugės ir brangūs draugai:

Labai skubėjau Jums šį laišką pasiųsti oro paštu, užtat ir nespėjau daug prirašyti. Mat, vėjelis už durų laukė laišką paimti ir taip trankė langines, kad galvot negalėjau...

Ačiū labai už laiškučius ir už piešinėlius. Visą vasarą stalčiuje juos laikiau ir pažiūrėdavau priešpiet, popiet ir vakare. Dabar "Eglutė" juos turi. Jei netilpo šį mėnesį, nepykit, bus kitame numeryje. Ir man nelabai patinka laukti, be nugi, kągi, visgi, betgi, kitaip neišeina.

Atostogas praleidau labai gražiai. Lėktuvu skridau į stovyklą, jūroj maudžiaus ir laiveliu plaukiojau. Paskui visai nieko nedariau — tik gulėjau ant žolės ir žiūrėjau į viską ir klausiaus visko.

Ar Jums atrodo, kad mėnuliui liūdna, kad niekas daugiau jo neaplanko? Man rodos, kad taip. Ką Jūs darytumėt, kad mėnuliui būtų linksmiau? Aš dar nežinau, dar turiu pagalvot.

Labanaktis! Rytoj bus mano gimtadienis. Mamytė kepa tortą, bet aš turiu nežinot... Iš tikro, aš nežinau, bet mano nosytė žino. Hi-hi-hi-hi.

Jūsų draugas,

Puputis

ŠĖRĖM ŽIRGUS GARDINĖ

Žodžiai — Birutės Pūkelevičiūtės

Muzika — Fausto Strolios

Šė - rėm žir - gus Gar - di - ne, O pa-
gir - dėm Ne - mu - ne. Jo - sim, jo - sim girių ke-
liais, Kol į ber - žy - ną del-čia nu - si - leis.
Kai gė - gu - tė už - ku - kuos, Mes jau bū - si-
me Tra - kuos, - Svei-si-me, švei-si-me plie-no kar-dus,
Vy-sim kry-žiuo-čiub, Vy-sim gu - dus.
Po Kęs - tu - čio vė - lia - va Ky - la žy - gin
Lie - tu - va! Ren - kaš, ren - kas vy - rū pul-
kai, Juos pa-si - tin-ka se - nie - ji Tra - kai.

PAŠTO KIŠKIAI

Žodžiai — Birutės Pūkelevičiūtės

Muzika — Fausto Strolios

The musical score is written on five staves in 2/4 time with a key signature of one sharp (F#). The lyrics are in Lithuanian. The first staff begins with a treble clef and a key signature change to one sharp. The second staff continues the melody. The third staff has a key signature change to one sharp and includes a 7-measure rest. The fourth staff ends with a double bar line. The fifth staff continues the melody.

Bė - kim, bė - kim, paš - to kiš - kiai, # A - pi - bė - kim
Marš - ki - nė - liai ža - lio šil - ko, 0 kel - ny - tės
Ant švar - ke - lių sa - gos ži - ba - Ai, ko - kia svar -
vi - są miš - ką - Mes ma - žu - čiai, bet grei - ti,
švie - siai pil - kos. Ir ba - te - liai ne - pras - ti,
bi tar - ny - ba! Ne - bet - ko - kia, ne - bet - kam -
A - vi - žė - lėm nu - šer - ti. Kas gaus,
Net iš Vil - niaus at - siųs - ti! Kas gaus,
Ne la - pu - tēm, ne vil - kam... Kas gaus,
tas ra - gaus, Kiš - kio nie - kas ne - pa - gaus.
tas ra - gaus, Kiš - kio nie - kas ne - ap - gaus.
tas ra - gaus, Paš - to kiš - kiui nēr ly - gaus!
Kas gaus, tas ra - gaus, Paš - to kiš - kiui nēr ly - gaus!

NEUŽMIRŠKIT!

Vaikų Literatūros Programa

bus 1969 m. spalio 12 d., 3 val. popiet

Jaunimo Centre, 5620 So. Claremont Ave., Chicago

Pamatysit gyvą Puputį ir daug gražių dalykų.

PUPUČIO LAIŠKŲ DEŽUTĖ

Gintaras Dragūnas, 6½ m.
Philadelphia, Pa.

Mielas Puputi,

Man labai
patinka tavo nuo-
tykiai. Man labai
patiko tavo aprašy-
mas apie vieną va-
saros stovyklą, nes
šią vasarą aš pirmą
kartą važiuosiu
skautų stovyklą. Puputi,
gal ir tu at-
važiuosi į mūsų
stovyklą? Būk

geras ir parašyk
man laiską. Aš
labai lauksiu.

Gintaras Dragūnas

MIELAS PUPUTI:

Koks Tavo telefono nume-
ris? Aš galbūt Tau greit pa-
skambinsiu. Puputi, ar Tu
mėgsti "popsicles"? Aš labai.

Sudiev,

Tavo Vida Kašiubaitė, 4½ m.
Lyndhurst, Ohio

Ar tu kada buvai ant televi-
zijos? Aš pasirodžiau per ket-
virtą kanalą. Mes pasirodėme
todėl, kad ponią Ivaškienę pa-
prašė parodyti savo lietuviškų
šokių grupę. Mums gerai pavy-
ko. Ar tu mus matei? Kitą kar-
tą, kai šoksiu, aš tau pranešiu!

Tavo draugė,

Asta Baškauskaitė, 9 m.
Brockton, Mass.

Ši pavasarį aš priėmiau pirmą šventą komunią. Mane paruošė seselė angliškoj mokykloj, bet man leido priimti pirmą komunią su tėveliais, sesutėmis, seneliais ir kitais giminėm Tėvų Jėzuitų koplyčioje Čikagoje. Kunigas Algimantas Kezys laikė Mišias ir dabar jis yra mano geras draugas. Po mišių močiutės ir senelio namuose buvo balius.

Puputi, prašau perduok linkėjimus savo mamytei ir visom seselėm.

Ar tu kada nors matei dinosaurą? Aš jų daug mačiau Čikagos muziejuje. Tėvelis sekmadieniais nuveža mano sesutę ir mane į muziejų.

Atvažiuok, Puputi, pas mane atostogų. Aš tau parodysiu Čikagą, nusivešiu į mūsų vasarvietę, eisime kartu maudytis ir pavažinėsiu tave dviračiu. Mudu kalbėsime tik lietuviškai! Sudiev!

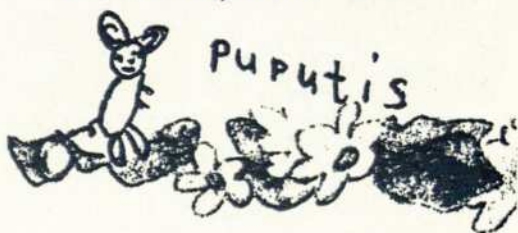
Paulius Jautokas 3 sk.
Marquette Parko Lit. mokyk.
Chicago, Ill.

Aš gyvenu Kanadoje. Šeštadieniais lankau mokyklą, kad išmokčiau laišką tau gražiai parašyti.

Tavo draugė,
Virginiūtė Kuraitė
Windsor, Ontario

Sigutė Lenkauskaitė, 7 m.
Cleveland, Ohio

Indrė Ardytė, 6 m.
Cherry Hill, N. J.

Aš tau parašysiu pasaką apie pavasarį ir vasarą.

Pavasaris ir vasara

Kai žiema pasibaigia, pavasaris prasideda. Dienos vis ilgėja. Gėlės pradeda augti ir žydėti. Medžiai pradeda žaliuoti.

Kai pavasaris pasibaigia, vasara prasideda. Kai vasara ateina, mes važiuojame atostogauti. Daugiau gėlių pradeda žydėti.

Gintarė Remeikytė, 7 m.
Chicago, Ill.

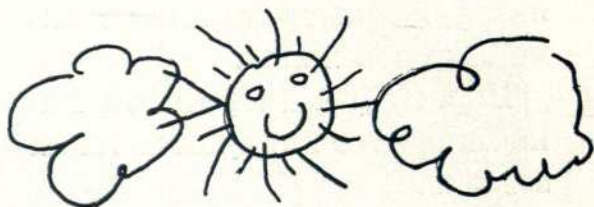
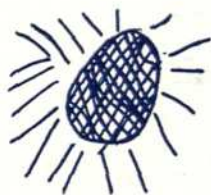
ALP 1785

L.arch

Menininkė
Lina Palionytė, 8 m.
Madison, Wisc.

PAVEIKSLŲ paroda

Puputi,
Linkiu tau linksmos vasarėlės.

Linutė Page.

Vasara

Vilius Dundzila, 6 m.
Chicago, Ill.

91. 189300